

Jag höll ju på att stryka med på kuppen och det var inte så kul

I somras svävade Alex mellan liv och död. Det som inte fick hända, hände. Ett av alla tusentals prover som tagits på Alex de senaste åren gick snett och Alex hamnade i koma. Läget var mycket kritiskt och läkarna trodde inte att han skulle vakna upp igen.

För två och ett halvt år sen vände Alex liv. Han blev sjuk. Alex och hans familj hade precis kommit hem från en semesterresa på Kanarieöarna när han började känna sej dålig. Det började som en vanlig influensa, han fick ont i kroppen och hade feber. Problemet var bara att han inte blev bättre, värken försvann inte och febern bara steg. När Alex gått med smärtor och feber i över en vecka stod han inte ut längre. Han åkte in till Södersjukhuset för att få hjälp. Han blev inlagd och nu började en cirkus av undersökningar och provtagningar som håller på än.



Vi möts på Alex tatueringstudio i söderförorten Årsta en solig sensommar dag. Den ligger på bottenvåningen i ett stort hyreshus mitt i ett bostadsområde. Tung reggaemusik strömmar ut genom den öppna dörren och på

trottoaren utanför står en trottoarpratare som hälsar kunder och nyfikna välkomna in.

Inne i lokalen blir musiken högre och på de ljusa väggarna hänger tavlor och bilder med tatueringmotiv. Längs ena väggen står några vitrinskåp med piercing-smycken, pokertillbehör och pärmar med tatueringmotiv. Längs den andra väggen löper en lång arbetsbänk där färger, maskiner, bilder, böcker och andra prylar trängs.

När Alex var yngre var han en av de där som vi andra kallar för ”klottrare”. Själv beskriver han graffitimålandet som en subkultur som det är svårt, om inte omöjligt, att bara släppa.

- Det är ju inte bara det att man är ute och klottrar, det är ju en hel kultur som man lever med i många år.

När han fick sitt första barn för elva år sen slutade han att måla graffiti och har sen dess både arbetat i ett cateringkök och drivit café. Han kände sej dock inte riktigt hemma i den branschen utan det är först nu, som tatuere, han har hittat rätt. Här kan få utlopp för sin konstnärliga ådra utan att riskera vare sej fängelse eller böter. Alex har varit tatuere i ungefär fem år och har haft egen studio i fyra år.

För ett år sen gifte Alex sej med Erika och de har två små barn tillsammans. Erika arbetar som sjuksköterska och har hanterat Alex sjukdom och sjukdomsvistelser bra.

- Det är klart att Erika tycker det har varit jobbigt det här, men hon är stark så det har gått rätt bra. Det tråkiga är ju att jag inte orkar vara med barnen när jag blir dålig. Då orkar jag i princip

ingenting och det blir ju jobbigt för henne förstås.

Alex mår inte jättedåligt hela tiden. Periodvis mår han rätt bra. Han har ständigt värk i kroppen men är den lindrig så går det ändå ganska bra. För tillfället orkar Alex jobba lite grann. Han brukar boka in en kund om dagen, och är det stora jobb så får kunderna komma tillbaka flera gånger. Det värsta är när han får feber, då orkar han inte göra någonting. Han klarar inte heller av att få bort febern själv, utan måste bli inlagd för att få mediciner som hjälper till att få ner den.

Alex har slutat räkna gångerna han åkt in på sjukhus de senaste åren, men hittills har han tillbringat flera månader på sjukhus sammanlagt.

Senast skulle han bara in för provtagning men blev kvarhållen i två veckor. Eller som i somras när han skulle ta ett prov i ryggmärgen. Dålig hantering vid provtagningen orsakade en infektion i ryggmärgen och gjorde att Alex tillstånd blev mycket kritiskt.

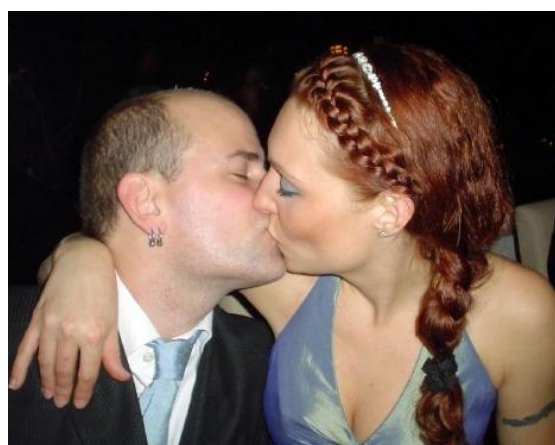
- Och så fick jag dessutom svår hjärnhinneinflammation, det vad det som gjorde mej dålig. Jag höll ju på att stryka med på kuppen. Det var inte så kul...

Förmodligen var det något instrument som inte var ordentligt rengjort, och det fick förödande konsekvenser. Familjen vakade vid hans sjukhusbädd flera dygn innan tillståndet kunde anses stabilt.

Följden av det som inträffade vid provtagningen har anmälts till socialstyrelsen enligt Lex Maria. Men ofta görs inget trots anmälan. Alex familj kommer nog att anmäla händelsen vidare till Hälso- och sjukvårdens ansvars-nämnd.

- Man vill ju att någon ska ta ansvar för det som hände liksom. Eller för vad som kunde ha hänt.

För några veckor sen trodde läkarna att de hittat vad det kunde vara för fel på Alex. Det finns en slags reumatisk sjukdom som heter Systemisk sjukdom, eller som den också kallas ibland Stills sjukdom. Det är en ovanlig form av reumatisk sjukdom. Alex har 18 av de 20 symtom som sjukdomen kan ge. Han har därför precis fått börjat ge sej själv kortison-sprutor för att lindra en eventuell inflammation i kroppen. Och trots att han är van att sticka nålar i folk så tycker han att det är ganska obehagligt att spruta sej själv.



Förutom sprutorna så tar Alex Alvedon för värken, det har han tagit i princip hela tiden. Han tar två tabletter sex gånger per dygn, så han måste ställa klockan på natten för att gå upp och ta tabletterna. Hoppas han över tabletterna på natten känner han av det på en gång. Då får han direkt ont i kroppen igen.

När jag pratar med Alex några veckor senare så tror inte läkarna att det är Stills sjukdom längre. Efter en biopsi som tagits på levern kunde läkarna se en cellförändring som de tror kan vara Lymfom. Alltså cancer. Alex har gått igenom flera olika tester för att utesluta cancer tidigare och alla provsvar har varit negativa. Den här nya informationen väcker förståss upp massa känslor igen. Men ingenting är ännu säkert. Allt kan fortfarande vara möjligt.



Alex situation de senaste åren har gett honom ett annorlunda perspektiv på livet. Framförallt

efter incidenten i somras när han faktiskt höll på att dö. Han märker att han tar vara på vardagen på ett annat sätt än tidigare. Det hans kompisar klagat på och kallar för slentrian sätter Alex stort värde på. Att få vardagen att funka ser han som en gåva, en utmaning och ett mål.

- Ibland känner man ju livet går vidare, men man vet inte riktigt om man är med på tåget som går alldeles för fort.